

Sygn. akt: I C 1662/16 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy w Kędzierzynie-Koźlu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Marcin Rogóż
Protokolant:	sekr. sądowy Wioletta Bartoń

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2017 r. w Kędzierzynie-Koźlu

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G.

przeciwko D. K.

o zapłatę

powództwo oddała.

Sygn. akt I C 1662/16

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G. wniosła o zasądzenie od pozwanej D. K. kwoty 5.372,71 zł. wraz z odsetkami umownymi w wysokości równej dwukrotności stopy odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. W uzasadnieniu wskazała, że pozwana w dniu 21.06.2007 r. zawarła z poprzednikiem prawnym strony powodowej umowę kredytu, z której się nie wywiązała. Następnie zaś zawarła z powodem 23.11.2013 r. porozumienie, z którego również się nie wywiązała.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30.11.2012 r. pomiędzy (...) Bank S.A. we W., a (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym w G. zawarta została umowa sprzedaży wierzytelności. Zgodnie z § 2 umowy jej przedmiotem były wierzytelności szczegółowo wymienione w załączniku nr 1.

(dowód: umowa cesji k.5)

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powoda było nieudowodnione.

Zważyć należy, że jedną z podstawowych zasad procesu cywilnego jest zasada kontradyktoryjności. Zgodnie z nią obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.; por też wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 r. I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7 poz. 76).

Rzecz Sąd nie jest bowiem zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Zadanie Sądu sprowadza się jedynie do dokładnego przeprowadzenia zawnioskowanych dowodów i dokonania wnikliwej ich oceny – nie samodzielnego wyszukiwania. Wprawdzie art. 232 zd. drugie k.p.c. dopuszcza możliwość przeprowadzenia przez Sąd dowodu z urzędu, niemniej jednak - w świetle ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego - jest to uprawnienie, a nie obowiązek Sądu, z którego powinien on korzystać jedynie w szczególnych sytuacjach procesowych o wyjątkowym charakterze (por. wyrok SN z dnia 5 listopada 1997 r. III CKN 244/97 OSNC 1998/3 poz. 52). Polski proces cywilny nie jest już oparty na zasadzie prawdy obiektywnej, aczkolwiek jej wyjaśnienie nadal jest podstawową dyrektywą orzeczniczą. W kontrydiktoryjnym modelu postępowania materiał procesowy dostarczają strony, poszukiwanie prawdy i faktów ją wykazujących jest ich obowiązkiem, a Sąd jedynie dba o zachowanie reguł przy jej dochodzeniu. Istnienie powinności poznania prawdy nie przesądza, że w każdej konkretnej sprawie będzie możliwe jej ustalenie. Jeżeli okaże się to niemożliwe i nie uda się dokonać pewnych ustaleń faktycznych Sąd, kierując się regułami ciężaru dowodu, nie zawsze będzie mógł sprawę rozstrzygnąć merytorycznie na korzyść danej strony (por. wyrok SN z dnia 7 listopada 2014 r. IV CSK 77/14 LEX nr 1622135).

Jako, że to właśnie strony są dysponentami postępowania dowodowego, to na stronie powodowej ciążył obowiązek wykazania, że pozwana zawarła umowę pożyczki, że się z niej nie wywiązała, a wynikająca z niej wierzytelność o określonej wysokości przysługuje obecnie powodowi. Z tego ostatniego obowiązku powód się nie wywiązał. Na poparcie twierdzeń pozwu nie przedłożył bowiem dowodów, które wykazywałyby jego prawo do wierzytelności. Umowa cesji (pomijając nawet fakt, że podpisana została przez osoby, których uprawnienie do reprezentowania cedenta i cesjonariusza nie zostało wykazane) nie zawiera dokumentu w postaci wykazu wierzytelności. Wprawdzie do pozwu dołączony został wyciąg z owego wykazu, niemniej jednak, został on złożony wyłącznie w formie kserokopii. Należy zauważyć, że pełnomocnik strony powodowej wzywany był do dołączenia oryginału lub uwierzytelnionego odpisu wyciągu załącznika nr 1 tj. wyciągu podpisanego w oryginale przez pracownika (którego kserokopię dołączył - k.11), bądź też wprawdzie kserokopii owego wyciągu (takiej jaką dołączył – k.11), ale poświadczonej za zgodność z oryginałem. Dla uznania kserokopii za dokument niezbędne jest bowiem oświadczenie o istnieniu oryginału o treści, a formie odwzorowanej kserokopią. Takim oświadczeniem będzie umieszczone na kserokopii i zaopatrzone podpisem poświadczenie zgodności kserokopii z oryginałem. Dopiero wtedy można uznać kserokopię za dokument świadczący o istnieniu oryginału. Bez wspomnianego poświadczenia kserokopia nie może więc być uznana za dokument, nie ma więc mocy dowodowej (por. m.in. wyrok SN z dnia 14 lutego 2007 r., II CSK 401/06, LEX nr 453727 oraz wyrok SN z dnia 16 czerwca 2000 r., IV CKN 59/00, LEX nr 533122, a także wyrok Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 14 marca 2013 r., II Ca 139/13 publ. www.orzeczenia.ms.gov.pl).

Uprawnienie do samodzielnego poświadczania odpisów ustawa procesowa przyznaje wyłącznie adwokatowi, radcy prawnemu, rzecznikowi patentowemu, a także radcy Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa, którzy występują w sprawie. Poza nimi prerogatywa do generalnego uwierzytelniania dokumentów przysługuje notariuszowi (por. art. 96 pkt 2 w zw. z art. 2 § 2 ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. Prawo o notariacie - t.j. Dz.U.08.189.1158 z późn. zm.), a także w określonym zakresie konsulom Rzeczypospolitej Polskiej (art. 28 ust. 1 pkt. 1 w zw. z ust. 29 ustawy z dnia 25.06.2015 r. Prawo konsularne Dz.U.2015.1274).

Przedłożona przez pełnomocnika powoda kserokopia wyciągu z załącznika nr 1 nie została poświadczona ani przez niego, ani przez żadną inną z w/w osób. W obecnej formie nie tylko nie posiada więc mocy dowodowej, ale nadto nie może być w ogóle uznana za dokument w rozumieniu ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U.64.43.296 z późn. zm.).

Podobne uwagi odnieść można do kserokopii umowy pożyczki (k.12-14).

Za dowód wykazujący prawo do wierzytelności nie mógł być również uznany wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego. Wskazać należy, że wyciąg ten w postępowaniu cywilnym ma charakter dokumentu prywatnego (art. 194 ust. 2 ustawy z 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych - t.j. Dz.U.2014.157 z późn. zm.) i nie dowodzi

ani skuteczności dokonanej cesji, ani też istnienia i wysokości nabytej wierzytelności (wyrok Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2013 r. V CSK 329/12 LEX nr 1375500). Jest więc jedynie oświadczeniem strony - podobnie jak treść uzasadnienia pozwu, lub też każdy inny dokument prywatny, w którym wyłącznie powód wskazuje ile (jego zdaniem) pozwany powinien mu zapłacić.

W tym stanie rzeczy, wobec braku materiału dowodowego potwierdzającego żądanie pozwu, powództwo podlegało oddaleniu. Same twierdzenia powoda budziły bowiem w przekonaniu Sądu uzasadnione wątpliwości, o których mowa w art. 339 § 2 k.p.c. Implikowane były one m.in. sposobem określenia żądania odsetkowego. Z treści pozwu wynika bowiem, że stopa odsetek karnych równa jest czterokrotności aktualnej na dany dzień wysokości stopy lombardowej NBP. Tymczasem powód żąda przyznania odsetek w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie. Bez żadnego uzasadnienia podnosi zatem wysokość należnych mu odsetek o 4% w stosunku rocznym. Wprawdzie powołuje się na „intencję” stron umowy, jednak w żaden sposób jej nie wykazuje. Z prostego wyliczenia wynika, że przy takiej wysokości żądania pozwu, odsetki zwiększone o 4% podwyższają należności powoda o kwotę kilkuset złotych rocznie.

Co więcej ani z treści pozwu, ani też z treści dołączonych do niego dokumentów nie wynika w jaki sposób wyliczona została kwota odsetek w wysokości 478,68 zł. Odsetki te dotyczą nieznanego okresu, liczone są wg nieznannej stopy procentowej, od nieznanych kwot. Nieznany jest również ich charakter (za korzystanie z kapitału/za opóźnienie). W takim stanie rzeczy, choć określony jest przedmiot żądania, to jednak jego zakres pozostaje nieznanym i uniemożliwia jednoznaczne określenie granic powagi rzeczy osądzonej. Pozwana ma prawo wiedzieć, czy Sąd zobowiązuje ją do zapłaty odsetek za miesiąc luty, marzec, a może wrzesień, lub wszystkie łącznie. Za który rok, lata etc. Wiedza ta jest niezbędna choćby na wypadek wytoczenia innego powództwa dotyczącego tego samego zobowiązania - tak przez powoda, jak i pozwaną (np. w oparciu o art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c.). Powinnością Sądu natomiast jest dbać o prawidłowe sformułowanie żądania pozwu, tak aby wiadomy był zakres rozpoznania i orzekania w sprawie (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2005 r. II CK 556/04 OSNC 2006/2/38, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 września 2007 r., III CZP 80/07, LEX nr 345571, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2007 r. II CSK 344/07, LEX nr 388844). Stąd też koniecznym było wezwanie strony powodowej do dokładnego określenia żądania oraz do dołączenia oryginału lub urzędowo uwierzytelnionego odpisu wyciągu załącznika nr 1 do umowy cesji. Jak wynikało z dokumentu urzędowego w postaci zwrotnego poświadczenia odbioru zobowiązanie do złożenia dokumentu i pisma przygotowawczego zostało odebrane przez pełnomocnika powoda 23.01.2017 r. Niemniej jednak zignorował on wezwanie i do dnia dzisiejszego nie udzielił żadnej odpowiedzi. Nigdy nie dołączył również powołanego w treści pozwu porozumienia.

Konkludując zważyć należy, że brak wyjaśnienia sposobu wyliczenia części dochodzonej pozwem kwoty, formułowanie żądania w zakresie odsetek bieżących wbrew zasadzie *nemo plus iuris...* oraz nieoparcie wysuwanych twierdzeń dowodami, które mogą być uznane za dokument w rozumieniu ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego, skutkowało powstaniem uzasadnionych wątpliwości w rozumieniu art. 339 § 2 k.p.c., a tym samym oddaleniem powództwa w całości.